

Til nr. 3 og 4

Forslagene er en konsekvens af det samtidigt fremsatte forslag til skatteforvaltningsloven, jf. omtalen heraf under de almindelige bemærkninger. Fondsbeskatningslovens § 4, stk. 9, indeholder regler om efterfølgende ændring af hensættelser, der tidligere er foretaget efter stk. 4 eller 8, det vil sige hensættelser til almenvælgørende, almennyttige og kulturelle formål, til hel eller delvis udligning af den skattemæssige virkning af en ændring af den selvangivne eller ansatte indkomst. Det foreslås, at den skattepligtige som hidtil frit kan ændre sådanne hensættelser, hvis dette sker inden udløbet af fristen for påklage af skatteansættelsen, og der gives told- og skatteforvaltningen meddelelse herom inden for fristen. Senere ændring af hensættelserne kræver tilladelse fra told- og skatteforvaltningen. Det foreslås, at Skatterådet skal kunne fastsætte nærmere regler for told- og skatteforvaltningens administration af denne dispensationsbestemmelse. En tilsvarende kompetence har Ligningsrådet efter § 24, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 520 af 25. juni 2002 om myndighedsinddeling og sagsudlægning.

Til nr. 6

Der henvises til afsnit 2.1.c. i de almindelige bemærkninger.

Til § 23

Til nr. 1-4

Forslagene indeholder de ændringer, der er en følge af etableringen af skatte- og ejendomsvurderingsforvaltningen som en enhedsforvaltning. Der er således tale om nødvendige konsekvensrettelser af myndighedsbetegnelser som led i den nye organisering af skattemyndighederne, der udmønter kommunalreformen. Der henvises til omtalen under afsnit 1 og 2 i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Med det samtidigt fremsatte forslag til skatteforvaltningsloven etableres skatteforvaltningen som en enhedsforvaltning, hvis afgørelser som hovedregel kan påklages til Landsskatteretten. Dette indebærer, at bestemmelser i den nuværende lovgivning, der giver adgang til at påklage visse afgørelser til Landsskatteretten, herunder § 19 a i lov om forskellige forbrugsafgifter, kan ophæves som overflødige.

For så vidt angår ophævelsen af § 19 i lov om forskellige forbrugsafgifter henvises til afsnit 2.1.c. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 6

Forslaget indeholder en ændring, der er en følge af etableringen af skatte- og ejendomsvurderingsforvaltningen som en enhedsforvaltning. Der er således tale om en nødvendig konsekvensrettelse af en myndighedsbetegnelse som led i den nye organisering af skattemyndighederne, der udmønter kommunalreformen. Der henvises til omtalen under afsnit 1 og 2 i de almindelige bemærkninger. Der foreslås endvidere en redaktionel ændring af § 22, stk. 1, nr. 4, i lov om forskellige forbrugsafgifter.

Til § 24

Der er tale om en redaktionel omskrivning af forsvarerbistandsloven fra 1983.

Herudover foreslås enkelte indholdsmæssige ændringer, jf. bemærkningerne til § 1 og § 4.

I § 1 fastlægges lovens anvendelsesområde.

Det foreslås, at lovens anvendelsesområde udvides til at omfatte alle sager om straf for overtrædelse af skattelovgivningen, bortset fra toldlovgivningen. Hidtil har loven alene omfattet lovgivning om indkomstskatter og lovgivning om forbrugsafgifter.

Loven omfatter således efter den foreslåede formulering eksempelvis også sager om overtrædelse af lov om opkrævning af skatter og afgifter, jf. lov bekendtgørelse nr. 289 af 28. april 2003.

I § 2 reguleres beskikkelsen af en forsvarer.

Efter bestemmelsen beskikkes en forsvarer af retten på begæring af told- og skatteforvaltningen.

I § 3 reguleres forsvarerens adgang til oplysninger i sagen.

Efter bestemmelsen har forsvareren som udgangspunkt ret til alle oplysninger i sagen. Men efter tilsvarende regler som i retsplejeloven kan der i visse situationer lægges begrænsninger på forsvarerens adgang til sagens oplysninger.

I § 4 reguleres vederlæggelsen af en forsvarer.

Efter bestemmelsen vederlægges en forsvarer efter reglerne i retsplejeloven.

Det foreslås, at spørgsmål om de udgifter, borgeren skal afholde til forsvarerbistand, kan fastsættes udenretligt, hvis told- og skatteforvaltningen og borgeren kan blive enige herom, og at sådanne udgifter kan indrives efter de samme regler, der gælder for inddrivelse af administrativt vedtagne bøder for overtrædelse af skattelovgivningen, jf. § 4, stk. 2.

Dette svarer til den ordning, der efter retsplejelovens § 1012 gælder for erstatning af omkostninger i forbindelse med en udenretlig vedtagelse af et bødeforlæg fra anklagemyndigheden.